

Krzysztof NOWICKI

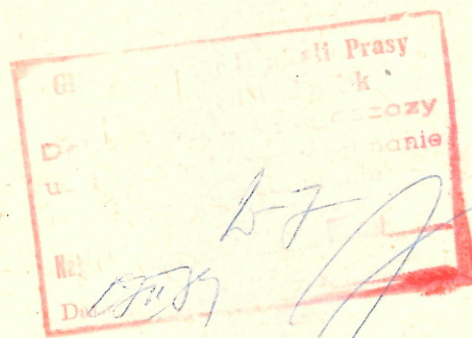
Data: 1.III.1981 r.

Red. Literacka

Godz.: 16.05 - 17.30

R. bu-

na nic

nie widzę twego głosu
mówi syn i patrzy w powietrze
wszystko jest obłok odpowiadam
nigdy nie byłem sobą
mieszkam w górach papieru
od lat wspinam się
słowo po słowie
nigdzie nie ma wyjścia
ani szczeliny
przed którą przeszli przede mną
piękni i wyprostowani mężczyźni

X X X

jestem kroplą potu
na wielkim czole nieba
które doknęło ziemi
jakby Bóg przysnął
albo nie miał odwagi
spojrzeć nam w oczy
jestem westchnieniem trawy
która pomieszana z jego brodą
drży na wietrze
jestem pustką boskich źrenic
która przyłgnęła do nas
jak skóra

N o w y   R o k

rankiem wstępuje aptekarz
życzę ci chłopcze szczęścia
popatrz rok nie był straszny
daliśmy mu radę
przepłynęliśmy pod jego lodem
przebiliśmy mur upału
nie umarliśmy z lęku ani głodu

aptekarz dotyka chłodnego pieca
rozpoznaje go po kawałku
jakby jeszcze nie był gwiazdą wieczności
ukrytą w ziemi
jakby wciąż mówił
że jest szczęśliwy wraz z żoną
o której wiem że przypomina kozę
pół wieku razem rozgarniali powietrze
wiosłując wilgotnymi rękami
przed siebie

nikt się nie boi Nowego Roku
jest śmiesznym chłopcem
który podskakuje na kołdrze śniegu

chcę mu powiedzieć żeby uważał
jest ślisko niech patrzy pod nogi
ale aptekarz unosi się nad piecem
jakby był duchem umarłego domu

anioł stróż

śpi pod górę
góra nie ma grzbietu
leci w powietrzu
skrzydła zanurzone w kleju
idzie na pamięć
ślepie
idzie przez sen
jesteśmy w podróży
oto obce kobiety
pluton żołnierzy
szpital mego dzieciństwa
z białą kulą krzyku
która rozsadza płuca
wiem że anioł coś knuje
już raz dobrał mi się do skóry
musiałem wołać pogotowie
pod gołym niebem
sufitu

w śniegu

nasz dom już się rozpada
tonie w ^zsklanym powietrzu
zniknęły nam z oczu lustra
nie mam nawet szyby
ściskam klucze
twoje powieki jak skrzydełka
porcelanowych filiżanek
jesteś lekka jak śnieg
unoszą cię bandażę skóry
zamyka nam usta
plaster mrozu

w podróży

twój współnik

pochowany w hotelu

za chmurami

w szczelinie marmuru

nie mam języka

otaczają mnie pszczoły

obcych wyrazów

zanikam

w szeleście głosów

i w głębi ciała

wśród kamieni

bijących we mnie

o tobie

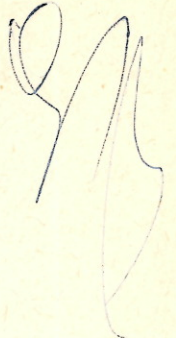
wdowa mówi

ani mi się śnisz
w trumience ani w pościeli
lękam się twoich ciemności
i milczenia ziemi
które wypełnia twoje ciało
mogłam cię dotknąć
ale nie umiałam zatrzymać
w strumieniu rzeczy i ówadów
oto mój narzeczony
spójrz jakże jest stary
i przebacz

trawa

jestem źdźbło
rzucone na wiatr
mówię w oceanie
przestrzeni
świeć panie
nad moją podróżą
rosnę jak człowiek
i wiem tyle samo
pod stopami ciemności
pod ciężarem głosu
moja mowa trawa
szuka korzeni
tonę w milczeniu
które jest większe
ode mnie

. ojczyzna

ziarenko kosmosu

przemarżnięte do kości

swoich ojców

jest wróblem

który dźwiga gałązkę dymu

jest ogniem

który skulony pod ciężarem nieba

pełźnie po trawie

jest liściem

który unoszony coraz wyżej

zapomniał języka

w gębie krajobrazu